

Strana 120-160

louky a rybníky. Roku 1563 se uvádí syn Pavlův Jan, když jeho rodiče byli spolumajiteli vedlejší Kamenice od roku 1551. Získal též právo "Hyzrlů" na část vsí Oslnice (Osnice), Kovářovice, vsí pustých, a proto vše pustil své matce k rodinnému jmění. Tato vykoupila roku 1556 právo dědičné od Gerštarfa na tyto vsi za 400 grošů Českých. Pavel Ždárský, isignátor Desek Zemských, byl samé finanční čachry a soudy. Jeho manželka teprve později mu nechala statky napsati. D.Z.-231-M8. Pavel se nechává vždy a všude uváděti "Pavel Ždárský sezením na Březkách". Posléze roku 1561 dlužil si 500 kop grošů Českých od Jana Dobřichovic z Jenštejna a ručil za něho jeho dědinami, zápisným v Březky Dolejší (dnes II Březky) a Březky starými (dnes v oboře) s dvorem poplužním. D.Z. 87-F-6. Potom kdysi zemřel a roku 1563 vdova po něm odpírá zaplatiti jeho dluhy, až zaplatil za ní "přítel" Míčan roku 1579. O tomto rodu dochovalo se dosti zpráv. Pro dluhy Pavlem nadělané byl tehdy písařem menších zemských Desek českých a po podělení manželky syna Jana, dcer Alžběty, Veroniky a Markyty prodala vdova majetek v Kamenici s dvorem poplužním za 3 350 kop grošů českých Prokopu Otmarovi a odešli na chudý dvůr poplužní do Březek. Roku 1564 byla matka Kateřina ještě paručnicí. Nejstarší dcera Alžběta se provdala za Špulíře z Jiter. Jan se na to chudé panství nemohl oženiti, zbytky peněz se pomalu utratily, a proto roku 1567 dlužila si Kateřina Ždárská ze Březek 200 kop grošů českých od souseda Jiříka Monšaura z nedalekých Dobřejovic, pro potřebu sirotčí, že splatí sv. Jiří. Roku 1570 mu místo úroků dává užívání luk a hájů u vsí pustých Kovářovic, Krsovic i Radějovic, patřících v té době ku dvoru v Březkách. Ještě toho roku potřebovala zase 150 kop grošů českých a začátkem roku 1568 ještě 200 kop grošů českých pro své sirotky. D.Z.-B8-B. - 29 D-23, 29. Sedlačit panstvo neumělo a tak po smrti matčině roku 1572 zastavily děti její ještě dvě usedlosti ve Vosenici (Osnice u Jesenice) Jiříku Monšaurovi za 500 kop grošů českých. O splácení dluhu není nikde zpráv. D.Z. 233-17. Jan Ždárský tu na Březkách protloukal divně svoji "vládu" neženat a se třemi sestrami na dvoru zchudlém, více selském a chatrném, nemoha sestry penězi opatřiti, Alžběta byla vdovou, Veronika a Markyta odešly do kláštera. Alžběta chtěla ku přátelům po zemřelém manželu. I smluvily se toku 15BD, aby jim bratr Jan dal alespoň z podílu rodičovského po 100 kop grošů českých. Kde však peníze vzít, když nic není? K tomu měl ještě toho roku splatit dluh "ve dvou nedělích" po matce 110 kop grošů českých, rychtáři z Hostivaře Petru Pechovi, podle rozsudku nejvyššího purkrabího Viléma z Rožmberka. Kde Jan Ždárský skončil a jak, není známo. Na dobu vlády rodu Ždárských však upomíná naši vesnici erb propůjčeny pro vesnice Březka a Kostelec jejich rodinou., V jednoduchém e_rb_M_i- v modrém poli .je obrněná pravice dg leva ohnutá, v Klenotu drží tři lilie se stříbrnými květy. Alžběta a Veronika, obě jsouce řeholní sestry, dosáhly pěkného zaměstnání u dvora krále Rudolfa I. jako ošetřovatelky jeho nemocné matky Marie, které jí věrně posloužily až do její smrti roku 1603. D.Z. 136-6B. Roku 1606 nezapomněl král jejich služeb a odměnil je vsí Radějovicemi a jednou usedlostí na starých Březkách (to jest II Březka) dům Horáčků, dědičně. Když si panna Veronika na králi sobě vymínila. Zde potom žila panna Veronika po bratru Janovi jako držitelka ještě roku 1612, kdy vyhrála soudní spor pro zatčení své neřádné dcery Vilemíny Mikulášem Mošaurem pro dluh a útraty soudní. AČ. 1622-185L-27.

Obratme své zraky k dějinám vesnice Lojovice doprvní polovice 16. století, kdy na tamní tvrzi byli sezením a vládli rytíři Březští ze Březí, kteří byli i pány na Březkách, po nictvž

místo Březák se Březky dosud nazývají. Po smrti starého Březsky připadl statek i panství Janu, který vyplatil podíly bratrům Václavu, Mikuláši a Přibikovi, Albrechtovi a Adamovi, kteří drželi vše společně až do roku 1554. Roku 1572 se připomíná Přibík Březský z Březl a v Lojovicích. Roku 1615 podělila dvůr zde Kateřina Crhovská z Jiter v Crhovicích u Jankova, dcera nebožtíka Václava, syna po Anně Spulířové z Lovce, a prodala roku 1614 dvůr v Březkách, Radějovice ves za 5 300 grošů českých Alžbětě Beřkovské k Lojovicům. Ta prodala neb odkázala Lojovice tvrz i ves a vsi Mokřany s mlýnem u Řevčic (Řepčic), Březky dvůr i ves s dřevěnou hlásnou tvrzí Radějovice Mikuláši Beřkovskému ze Šebířova. Ten pak panství prodává Křištofu Vratislavu z Milovic, jenž roku 1629 přikoupil i Křížův Kostelec a zemřel v Praze jako císařský rada a komoří roku 1645. Roku 1626 je zapsáno, že se srotili u Kostelce sedláci, jejich povstání bylo záhy potlačeno. Po Vratislavu z Mitrovic téhož roku 1645 kupuje Frebanie Eusebie fon Pernštejn. Roku 1646 je zde zapsána Eva Frenanie hraběnka Lemayerová z Bernthalu a Lojovic. Brzy však umírá, takže roku 1654 se uvádějí Březka ves i dvůr pusté. Panství přebírá její manžel Jakub Lemayer, který pro radovánky, ženy a dobrý trunk rozprodává vše, co se dá, majíce všade samé dluhy. Roku 1695 prodává i Březky oddělujíc je od Lojovic. Ty pak dostávají se koupí do panství Štířinského. Roku 1710 získal Lojovice rytíř Jan František hrabě Low z Erlsfeldu, ve své době světově známý učenec a lékař. Když roku 1725 umírá, dědí po něm Jan, hrabě Low s chotí Barborou, rozenou Hess. Otec i syn po své smrti pochováni jsou na zdejším židovském hřbitově. Tak se dostává do majetku neboli "dominia" panství Štířina a od této doby sdílejí spolu s Kostelcem společný osud až do roku 1922. Roku 1716 je přebírá v koupí kněžna Anna Victoria Piccollomini, když do té doby patří Frebanii, hraběnce Konstancii Mallonotové, to jest ves i dvůr, pivovar, lesy, louky, rybníky, pole. Rod Piccollomini přišel do Čech po Bělohorské bitvě, kdy Češi a Moravané utrpěli strašnou porážku a kdy cizáci zde 300 roků vládli. Kněžna Anna Victorie, přestože sídlila na tvrzi Štířinské, strašně ráda pobývala v Kostelci v zámečku při dvoře číslo 1, kde měla svůj příbytek. Ještě roku 1911, kdy tento bourán, byl nad vchodovými dveřmi její znak, jabloňový květ a jakési ovoce a písmena A.V.P. Zdejší lid si ji velmi oblíbil, ale když roku 1728 vypukla na zdejším panství vzpoura lidu, opustila tvrz ve Štíříně i Kostelec a z naší kostelecké fary nechala odvézt farní knihy, listiny a úprkem odjela k bratru arcibiskupu Piccollomini na jeho náchodské panství (vzavši s sebou i věrného svého kočího a sluhu, mého pradědka). Dle D.Z. No-DI-6-V. str. F14 ze dne 17. apríla roku 1729 čteme o prodeji a koupí Kostelec, Březka, dvůr v Čeněticích mezi Victorií Piccollomini a kněžnou Maria Elizabet Seréniovou, rozenou Valdstejnovou, za cenu 36 000 zlatých grošů českých. Tato kupní smlouva se dochovala až do dnešní doby a je v archivu zámku Zámrsku. Účty pocházejí již z roku 1723 do roku 1739 o pivovaru a hospodářství dvora v Březkách v dnešní oboře, kde vaří pivo sládek Josef Lazar roku 1723, a to sedm várek piva čili 49 sudů, šafářem ve dvoře je Tomáš Křtěn.

K. B.

Tažní voli	6 ks	5 ks
tříletí	2	
dvouletí	2	
jednoletí	3 + 2	

Dojné krávy	38	2
Krávy po teleti	3	23
Svině	4	1
Kanec	1	
Prasnice	3	3
Krocani	7	17
Krůty	20	34
Slepice	30	31
Kohouti	3	7
Ovce		595
Berani	3	27
Bahnice	200	50
Skopci	-	134
Jehňata	88	93

Společně se hospodaří.

Matyáš Karel Plas, účetní

Pavel Venci Garil, bývalý správce

Venzel Rother, nový správce

Účty vyhotovili pro paní kněžnu roku 1723 a pro ukázkou přepisují zprávu:

Handwritten text in a cursive script, likely a family record or genealogical document. The text is written in two columns, with the left column being the primary text and the right column containing smaller, possibly supplementary or marginal notes. The script is dense and difficult to decipher fully, but it appears to contain names, dates, and familial relationships. At the bottom of the page, there is a printed line of text: "Ukazka hospod. zápisů slecht. rodu Ficcolomini".

Ukazka hospod. zápisů slecht. rodu Ficcolomini

Jedl uho kurdem odprizel z...
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

Unikátní ukázka hospodářství na dvoře Březka roku 1723: Pavel Garil při hlášení paní kněžně ve výkazu stavu drůbeže hlásí stav 6 kohoutů, 31 slepic, což stvrzuje svým podpisem dne 8. VI. 1723. Paní kněžně se stav jaksi nezdá a žádá Garila o vysvětlení, kam se poděl jeden kohout, když jich bylo sedm. Podepsána kněžna Piccollomini 9. VI. 1723.

Sluha dojel ze Štířína na dvůr Březka a přivezl paní kněžně vysvětlení a omluvu. Já, Pavel Venzl Garil, Vám paní kněžno ve všem oddaný služebník, prosím co nejponíženěji její jasnost s prosbou, aby její milost prominula moji neopatrnost, neboť při počítání kuru zaběhl se onen kohout do obilí, takže jsem ho neviděl, ale ujišťuji její jasnost, že onen kohout je živ a zdrav a více se mě to již nestane. S poníženou prosbou za odpuštění, Váš oddaný a vždy poslušný služebník Pavel Venzel Garil v.r, dne 10. VI. 1723.

Paní kněžna se přesvědčila druhý den 11. VI. 1723. Kohouti souhlasí, ale Pavel Venzl Garil opouští dvůr na Březkách a je přeložen do Čenetic a sem přichází nový správce Venzl Rother.

Zápis ze dne 17. V. 1726: šafář Kostecký Niklos Hepner, šafář Březecký Tomáš Křtěn. Vinopalník Březecký Josef Lazar, za pochování tříletého děcka na židovském hřbitově syna

Jakuba Šalamouna zapláceno paní kněžně 30 krejcarů. Kniha 3554-I-VII. Účty pivovaru roku 1739 zapláceny dávky za 7 várek piva, což je 49 sudů po 50 krejcarech, je 22 zlatých grošů 50 krejcarů. Daň po 6 krejcarech = 42 krejcarů, za poselní půl krejcaru, za tahání vody v noci 10,5 krejcaru, za světlo v noci 1,5 krejcaru, za mletí sladu 3 zlaté 30 krejcarů. Za dobytek paní kněžně zapláceno 7 zlatých, za stříhání 506 ovcí 1,5 zlatého. V prvním pololetí roku 1739 uvařeno a rozvezeno 77 sudů do Kostelce u Kříže 48 sudů, do Radimovic 26 sudů, na Hlubočinku 3 sudy. Účet za ovčí vlnu 2 zlaté 40 krejcarů, účet za sůl 24 krejcarů, účet za dřevo 2 zlaté 2,5 krejcaru, účet za světlo svíčkou 1,5 zlatého 0,5 krejcaru.

Mimo jiné, ovce zde pase vysloužilý voják, invalida Johan Lamboy, který zde ukončil své válečné útrapy, když si zde v Bře-zeckém dvoře oblíbil počestnou pannu Barborku, dceru Josefa Lazara, jíž nevadilo, že má vojáka - mrzáka a k tomu z dalekých Vlach. Měli spolu pět dětí - tři dcery a dva syny. Jeden z nich, oženiv se zde, pobýval v Kostelci číslo 5 a byl dlouho učitelem dětí v Kostelecké škole. Johan, jeho otec, zahynul při pasení ovcí na lukách mezi Kostelcem a Sulicemi, kde se dosud říká "na Lambojce", když přihnala se po parném dni prudká bouře a blesk ukončil jeho život.

Roku 1765 kupuje Březka a Kostelec ves i dvůr hrabě Salm z Reinecku a Grunbergu. Jeho mladá manželka Valburga, rozená Kounicová ze Šternberga, vyprosila si na svém choti Březecký kraj a zde roku 1801 přestavěla a rozšířila zdejší dvůr s pivovarem, zřídila zde chmelnice (na Budaři a v Chocholouši), začala s pěstováním chovu bažantů a chovem divokých králíků a zajíců. Dosud používané názvy - malá a velká bažantnice, v zaječině. Ano, byla to ona, která snad nejvíce prospěla Březkům po zakladateli Březkovi z Lojovického panství roku 1447. Roku 1780 zapsáno, že je zde šest domů popisných při dvoru, tři domy na II. Březkách (staré) různě roztroušených, jeden dům v Chocholouši, dva domy na Budaři, jeden dům v Zaječině, tři domy u pivovaru a v bažantnici myslivna (u staré kůlny). Protože všechny domy byly staré, vesměs dřevěné, kryté slaměnými došky, pouze v Zaječině kryté šindelem, postupně všechny vykoupila a zřídila na "ouhoru" dvůr Valpreghov čili Valpurčín dvůr s dvěma rybníky

a nechala zřídít při nové cestě ze Štířína přes Nový Želivec (Sychrov) a Kostelec osm kamenných domků u vrat před oborou

a zdí, jíž lesy nechala ohradit roku 1824, kam obyvatele přestěhovala. Starý zápis v Pamětní knize Kostelecke říká: jméno Březek nezaniklo ani postavením kamenné zdi roku 1824 za správce Cllllana ze Štířínského panství, dokončené z části roku 1841 za roboty. Ještě snad by se patřilo zapsat dvě pověsti písemně za-znamenané z Jílovského musea Leopoldem Čihákem:

Pověst o soše Krobijánu

Zdejší lid si hraběnkou Valburku Salmovou pro její dobrodiní velmi oblíbil a říkal o ní, že je krásná a zbožná a je jako jedna z nás. Dochovaná pověst o ní praví: Jdeš-li poutnice od nových domků na Nových Březkách postavených roku 1824 starou cestou přes les, "Jedlí k Zaječině" a odtud k louce zvané "Chlupatý palouk", za nímž zraky tvé upoutá krásný hustý březový háj, jímž kdysi vedla úzká cestička přes malou skalku a kde po levé straně na vrcholku ještě v roce 1936 stával pískový podstavec rozměrů 12 x 1,5 metru výšky asi 80 až

90 centimetrů. Tímto lesním průsekem chodívala prý velmi často zbožná paní Valburga, modlíc se růženec na lesní paseku v "Chocholouši". Lid Březecký byl prý tehdy důvtipný a co by pro legraci neudělal. Když jednou paní delší čas meškala mimo svůj oblíbený dvůr pro nemoc ve Štíříně, na radu zdejších pánů lesních připravil jí překvapení. Po straně cestičky ve vhodném místě upravili pískovcový kámen a s nápadem a pomocí pasáčka Lamboje vytesali ze dřeva podobu sochy, zhotovili pohyblivé ruce i jazyk, na hlavu narazili klobouk. K soše vedla jakási úzká pěšinka, přes kterou položili dřevěnou kládu, již spojili v soše ruce i jazyk dřevěnou tyčkou a čekali. Po svatodušních svátcích, když se paní kněžna vrátila, šla opět na svoji procházku, modlíc se k Bohu růženec a děkujíc za uzdravení. Jsouc zamýšlena a netušíc nic nekalého, vstoupila na onu kládu, která se pohnula a zapraskala. V tom se ohlédla a vidí, jak ona socha roztáhla ruce a vyplázla jazyk. Paní kněžna se ulekla a pronesla slovo, jež jí přišlo na jazyk a vykřikla: "Ty Krobiáne" a leknutím omdlela. Nejdříve prý se na všechny zlobila, ale pak ji hněv přešel, všemu se zasmála a bohatě své poddané odměnila obilím i dobrým trunkem.

U Krobiána se tam říká dodnes! Vzpomínám na dětská léta, kdy jsme bydleli v domě číslo 7 u vrat, jak jsme s kamarádkou Boženkou Hýbnerovou jezdili na ta místa a z rozpadajícího pískového podstavce vozili každý své mamince jemný písek na mytí nádobí.

Vzpomínáš si, milá Božko, dnes Literová, na naše dětství, pravda, prožili _jsme je v lese oboře, to se tam ještě smělo do lesa i na houby.

Další událost zaznamenána roku 1880 : dne 13. července zavítal korunní princ Rudolf Habsburský do zámku pánů baronů Ringhofferů ve Štíříně, byv uvítán c. k. okresním hejtmanem z Jílového Kavciskem (podpis nelze rozluštit), pány barony a duchovenstvem i úřednictvem v lese Bartoškách u Popovic, jímž se ubíral cestou do Štířlna, odtud v doprovodu do lesa v "Jelenčí" na horu Vlkovu, kde snídal, načež jel do obory pánů Ringhofferů na Březka, kde střelil sedm kusů srnčí zvěře a bílého daňka, potom povečeřel v zámku Kamenickém a tu až do půl jedenácté večer se při dobré zábavě a pití bavil. V oboře stála velká plechová tabule v místech rozcestí "na Budaři a Ouhoru", hlásající tuto událost až do roku 1934 v jazyce německém s poznámkou, že "princ Rudolf byl zde postižen mrtvicí levé ruky", ale proslýchá se, že byl tak opilý, až upadl do bezvědomí.

Přepisuji: Protože dějiny vesnice Březek, Kostelce, Kalifáče pocházejí z více pramenů, archivů a knih, promiňte mi, že není možno skloubiti jednotlivé události různých letopočtů a držitelů vesnic, neboť je nutno s prosbou choditi a prositi o jakékoliv zprávy, jež by objasnily život náš. Aí se někdo pokusí zjistit, co se dělo zde třeba před 600 léty, pozná radosti a slasti, jež já musel

absolvovat, abych Vám mohl podati toto svědectví, i když mé

sbírání zpráv započalo v době II. světové války asi roku 1940. Porůznu a časově, vždy ale po dlouhé době, objeví se zpráva

a z těchto malých "rybiček" musí se doplnit celý "rybník"! Cituji záznam z knihy Leopolda Čiháka "Paměti královského horního města Jílového":

Tvrzí bylo na Jílovsku do 14. století 43. Mezi nimi se uvádějí: Chotouň, Uhliště mezi Chotouní a Turyní, Jílové, Kameničky, Kamenice, Kostelec u Jílového (u Křížků), Nechanice, Petříkov, Skalsko, Sulice, Štířín, Těptín (Gryble). Na zámky změněny hrad, Štířín, Kamenice, Lojovice a Pyšely. Vesnice,

jež zanikly během doby: Božešice, Větší Březky (Březák), Kameničky, Lhota za Těptínem, Pychotice, Turyně, v Podnávsích, tyto vesnice se uvádějí již ve 12. století, Kostelec u Jílového je stará osada, kastel sv. Martina byla původně románská rotunda s okrouhlou apsidou, která je zachována a k ní přistavěna na sklonku 18. století nová loď ve slohu románském. Roku 1818 náleží ves vnukům vdovy Domky po Rynartu z Kovářova. Ve 12. století se dostal díl vesnice kapli sv. Kříže na Vyšehradě, roku 1361 dosazen sem za faráře Matěj Bohuňkem a Janem z Kostelce, Otíkem z Dušnik a správcem kaple sv. Kříže atd. Petr z Kostelce a z Ořechu byl purkrabím na hradě Přimdě. Kostelec Křížový pojmenován podle kaple sv. Kříže na Vyšehradě a po 14. století Kostelec u Křížků (doba Husitská).

Vesnice Březky Větší a Menší (Březnice či Březák) se dostaly klášteru Ostrovskému teprve na počátku 14. století, i když zde již dříve stávaly. Roku 1508 drženy k Průhonicům. Roku 1543 nechány Ferdinandem Floriánu Grispekovi, majiteli jílovských dolů, potom zde byli Ždárští z Lovče, nejdříve Jan, potom Pavel a po roce 1565 syn Jan a ten se uchýlil s matkou a sestrami na dvůr Březky, když prodali Kamenici. Zde žila panna Veronika jako držitelka po Janovi do roku 1612. Po ní dědila Kateřina Crhovská a ta prodala celé dědictví i dvůr v Březkách Alžbětě Beřkovské k Lojovicům.

V roce 1654 bylo zde pusto, jen něco ohořelých zdí. Roku 1695 odděleny Březky s Kostelcem a připojeny roku 1729 ke Štířínu. Roku 1801 hraběnka Valburka Salmová, rozená Kounicová, Březky vykoupila a zřídila zde opět dvůr, "Valpurkhof" čili Valpurčín a rozšířila zde odchov bažantů a zajíců a počala se soustavným pěstováním dančí zvěře. Roku 1841 při zřizování obory zrušen dvůr, pivovar, vinopalna, zrušeno pěstování chmelu, započalo se se stavbou ohradní kamenné zdi kolem lesů a před vchodem započalo se se stavbou nových 15 domů a 76 obyvatel náhradou za zrušený dvůr "Valpurkhof" dostalo. V Bažantnici je stará myslivna. Roku 1872 přikoupil oboje Březka továrník baron Ringhoffer ke Štířínu a vlastnil je do roku 1945.

Škola, Školství, učitelé v Kostelci u Křížků

Přiškolené vesnice: Březka, Hlubočinka, Hospoda Nová, Nechanice, Sulice, Pohoří, Skalsko, Skůř, Struhařov, Štířín, Těptín, Želivec.

Opsáno ze školní kroniky z roku 1884. Staří občané kostelečtí vyprávějí, že prý již v 16. století zde byla škola židovská i církevní, fara i synagoga. Budova této školy v opravené podobě doposud stojí i roku 1990 a je v majetku rodu Vondráčků.

Přesný počátek školy kostelecké po době Bělohorské není nám zatím znám, protože doklady ze zdejší fary této doby byly spáleny nebo zničeny či odvezeny, ale jisté je, že škola farní zde bývala již počátkem 16. století či 17. století. V katastru roku 1714 ve správě fary Jílovské, k níž tenkrát chrámek kostelecký patřil, je zapsáno, že "kostelecký spolu kamenický v českém

jazyce zpívá kantor" (asi v kostele). Ročně má dvě kopy peněz, 1,5 strychu žita, přitom dostává z jisté louky půl vozu sena, z níž platí k záduší kostela 24 krejcarů, škola kostelecká byla roku 1761 hrabětem Salmem z Reifferschmiedenu znovu zřízena. Čtème o tom v záznamu "Školství Království Českého", že v roce 1761 byl položen základ k řádnému školnímu vyučování hrabětem Salmem listinou, jež zní: Já, Leopold Salm, svatě říše Římské hrabě, sídlící na Štíříně, tímto připojeným listem zakládám znovu školní vyučování ve škole farní v Kostelci při kostele sv. Martina a ustanovuji Josefa Marka, člověka svobodného, nepoddaného vrchnosti na panství Štířínském, dvoře kosteleckém i březeckém, aby zde učil děti číst a psát, dle svého rozumu i svědomí. Boha vyznávat, by rozdíl mezi bohatými i chudými nedělal. K tomu inu pomáhej Bůh.

Za své učitelské povinnosti a obětavost dostávati bude odměnu: pšenice jeden strych, žita 8 strychů, ječmene a ova po jednom strychu, másla a sýra nebo tvarohu 20 liberek, soli 32 žejdlíků,

piva jeden sud, dříví 6 sáhů a 60 otepí chroští na celý rok! V zámku Štířínském dne 1. marca L.P. 1761 podepsán hrabě Leopold Salm z Reifferschmiedenu vlastní rukou. C. Cilliore vrchní správce štířlnský v.r.

Škola kostelecká stála ve starém vrchnostenském dvoře číslo jedna, pod jednou střechou s domem farním. V kronice farní bylo zapsáno, že budova později sešla a že se v ní zahnízdilo tolik myší, že nebylo možno je vypuditi, až jí doslova prožraly. Část budovy stojí ještě roku 1889 dosud a je dvorským špýcharem. Dříve to býval onen zámeček, v němž kněžna Piccollomini ráda přebývala a byl i klášterem jeptišek. Dosud se připomíná chodba, z části zachovalá, vedoucí na Chvátalku, kde je za zdí obory možno viděti její sesypané ústí. Škola měla jedinou velkou třídu, ve které učitel současně s pomocníkem vyučoval. Učebna byla zároveň bytem pomocníkovým. Postel jeho stála za velikými kamny. Do roku 1835 byla ke Kostelci i Kamenici přiškolená, avšak tohoto roku byla v Kamenici zřízena expositura zdejší školy. Teprve roku 1869 se stala expositura školy v Kamenici samostatnou. Roku 1939 byly do Kostelce přiškoleny tytéž vesnice jako dnes, kromě Těptína, který se teprve roku 1853 přiškolil. V jedné učebně bylo 217 žáků zapsaných, v opakovací hodině 153 žáků. Farářem zde byl Jan Kotrba, patronem školy hrabě Ervín Nostitz z Rheinecku, majitel panství ze Štířína. Učitel Alois König, narozený 1893, měl příjem 84 zlatých 52 krejcarů, pomocník jeho Josef Sládek, narozený roku 1817, dostával od pana principála (řídícího) stravu, školním dozorcem byl místní občan Matěj Prokoš. Roku 1852 hrabě Nostitz daroval stavební místo (Slabihoudovo pole číslo 10 za cenu 600 zlatých) a stavivo, to jest kámen a cihly, jež se vozily z cihelny ve Štíříně, občané z Kostelce a okolí uhradili pomocné práce. Současně se přestavoval i náš kostel. Stavby zde vedl Jan Llmaz z Ládvi, muž zdatný a hezký, jež za dobu jednoho roku stačil zde postavit školu a faru, přestavět kostel, oženit se a ještě zplodit a pokřtít syna. To zvládl opravdu dost, co? V den sv. Martina roku 1853 byla nová škola i fara slavnostně vysvěcena

veledůstojným panem Janem Kotrbou, vikářem kosteleckým, za přítomnosti patrona této školy a fary, hraběte Ervina Nostitze, jeho manželky s c. k. okresním hejtmanem jílovským Vratislavem z Mitrovic za velikého množství lidu zdejšího i z okolí. V prvním patře nové

školy umístěny jsou dvě třídy, v nichž se počalo ihned vyučovati. Po dostavbě této školy přiškolil se Těptín od Kamenice a Hlubočinka od Popoviček.

Roku 1879 pro množství dětí otevřena třída třetí a čtvrtá, která byla již otevřena od 1. ledna dříve v najatém sousedním domku u Jankovců. Roku 1782 chodili do zdejšího kostela sloužit mše sv. Minorita z kláštera jílovského a také vyučovali ve škole náboženství a dějepis Království Českého. Ručním pracím počalo se vyučovati již roku 1881, a to devět hodin týdně. Sbíрка učebních pomůcek má 114 kusů, jež darovali baroni Ringhofferové, MUDr. Karel Grogner, lékař ve Štíříně, řídící učitel zdejší Jar. Petera, učitelé Fr. Kotouč, Antonín Marek, Fr. Wimer, Fr. Rubeš.

Doplňuji: Po otevření národní školy v zámku kamenickém, kolem roku 1950, byla značná část, to jest velmi cenné kusy z kabinetu, přenesena z Kostelce do kamenické Školy. Když jsem chodil s panem Ant. Linhou pěšky lesem Hůrkou, potkávali jsme po celý týden školní děti, jak tyto pomůcky přenášely s panem učitelem Zd. Baštou. Ten na náš dotaz odpověděl, že prý je daroval zdejší ředitel Václav Jech z Kostelce! Podivné, co? Jaké však bylo moje překvapení, když o měsíc později jsem měl možnost navštívit kabinet v kamenické škole a tam na 98 pomůckách čtu: Majetek z roku 1886 obecné školy Kamenice, daroval t.r. baron Viktor Ringhoffer, ale na zadní či spodní části číslo s podpisem "Rubeš", "Wimer", "Grogner" aj. Odpusťte mi, ale kdo vlastně tady lhal? Nevím!

Žákovská knihovna má roku 1898 stočtyřicet svazků knih. V knihovně učitelské je 75 děl v 93 svazcích, jež darovali: Jaroslav Petera učitel a jeho syn Josef Petera učitel v Praze, Karel Kukla z Královských Vinohrad, místní školní rada a učitelský sbor. Hodně knih pro děti, dosud nevidovaných pro nedosta-

tek prostoru, věnovaly manželky pánů baronů ze Štířína, Lojovic a Kamenice. Jsou uloženy v bednách na půdě školy.

Školní zahrada byla zřízena roku 1894 pochopením pana řídícího Rubeše z jeho pozemku. Tělocvična je letní, v zimě se používá velkého sálu obchodníka pana Jar. Bašty, jež jako mecenáš zdejší školy poskytuje zde ve svém hostinci pro přespolní děti zdarma 400 porcí polévek ročně! Hojně se zde včelařilo, zásluhou pánů učitelů.

Pro zajímavost přepisuji počet žáků:

rok 1789 = 109, rok 1842 - 43 = 204, rok 1849 - 49 = 206,

rok 1852 - 53 = 258, rok 1853 - 54 = 215, rok 1863 - 64 = 251,

rok 1869 - 70 = 258, rok 1878 - 79 = 303, rok 1882 - 83 = 342,

rok 1866 - 87 = 372, rok 1896 - 97 = 331, rok 1897 - 98 = 333,

rok 1839 - 40 = 217 v jedné učebně, rok 1660 - 61 = 223 ve dvou

učebnách.

Roku 1890 vypukla ve zdejší kraji "nová nemoc", chřipka, vyučování po celý únor zastaveno. Roku 1893 objevila se spála, nevyučovalo se od 7. února do 17. března. Jinak je zde velmi zdrávo. Čistý vzduch dodávají blízké lesy a rybníky.

Učitelé zdejší školy dle záznamu školní kroniky:

Ferdinand Marx rok 1761, Josef Vopička rok 1601, rok 1803 Josef Paselt, rok 1829 Jirmus, rok 1830 Alois Konig, rok 1856 Josef Valeš, Tomáš Křištof, Josef Hájek, Josef Sládek, Jan Barták, Josef Barták, V. Podolák, Ant. Ečr, Fr. Beneš, Jar. Petera, Hynek Stehlík, Ant. Sole, Frant. Kotlák rok 1872, Jaroslav Petera rok 1890, Frant. Rubeš do roku 1924, Karel Dlabal rok 1880, Fr. Pleskot rok 1881, Karel Mašek rok 1881, Anna Kličková rok 1881, Karel Trubáček rok 1882, Fr. Novák rok 1884, Fr. Rubeš rok 1886, Václav Dudek rok 1887, Bohumil Thamus rok 1889, Fr. Kotouč rok 1886, Jos. Janda rok 1886, Baltazar Slavík rok 1889, Fr. Wimer rok 1891, Karel Štech rok 1891, Edvard Veleba rok 1891, Jan Kohout rok 1695, Jan Fridrich rok 1692, Ant. Marek

rok 1896, Odolan Hrabat rok 1892, Jindřich Šorm rok 1895, Karel Čermák rok 1895, Ant. Babánek rok 1897, Anna Kličková rok 1883, Růžena Pečená rok 1884, Marie Tulková rok 1884, Jar. Poš, Alois Synek, Otakar Doležal rok 1921, Josef Kopecký, Jar. Minařík rok 1914, Jar. Komárek rok 1903, Bohuslav Dašek a Marie Dašková rok 1926, Leopold Bican, Fr. Hubert rok 1927, Jar. Pas, Alois Synek rok 1922, Jar. Komárek, Karel Skřivan, Boh. Maceška rok 1903, Pavel Neckář, Fr. Rubeš rok 1909, Jos. Růžička, Václav Řehák, Ant. Stablich rok 1912, Jos. Marušák, Ant. Vokoun rok 1918, Bohuslav Dudek, Jaromír Doskočil, Miroslav Vyčítal rok 1919, Karla Prchlíková, Boh. Dašek, Vojtěch Jandus rok 1921, rok 1922 Jar. Barták, Marie Pondělíčková rok 1931, Jan Hanzal, Jan Havel, Fr. Hubert rok 1931, Fr. Vlček, Marie Hanzlovská rok 1931, Boh. Truhelka rok 1933, Jiří Hofman rok 1943, Václav Jech, Marie Jechová rok 1947, Zdeněk Bašta, Marie Čechová - Baštová rok 1970, Lydie Nihilčová rok 1974, Zdeňka Adámková rok 1975, Marie Němcová. V roce 1990 zde učí Zdeňka Adámková a Lydie Nihilčová.

Reality učitele

zlatých krejcarů

Ze zahrádky u školy v ceně 12 zlatých 30

Od kostela v Kostelci 1 30

Za školní a hudebnickou službu 3 35

Od vrchnosti:

na hotových penězích

obilí:

8 strychnů žita a 2 zlaté	16
1 strych pšenice a 3 zlaté	3
1 strych ječmene a 13 zlatých	1 30
1 strych hrachu a 3 zlaté	3
1 sud piva a 6 zlatých	3

18 a 1/4 liberky másla á 10 grošů	3	2,5
18 a 1/4 liberky sýra á 3 groše		36,5
32 žejdlíků soli á 3 groše	1	36

Dříví:

jen pro učebnu školní: 6 sáhů českých měkkého dříví á 1 zlatý	6
6 kop otýpek á 20 grošů	3 66-45

od obce:

Štory: školné 11 dětí á 1 krejcar = 11 krejcarů 10 - 11 grošů

10 dětí á 1,5 krejcaru = 15 krejcarů 15 grošů

10 dětí á 2 krejcaru = 20 krejcarů 46 - 20 grošů

za 46 neděl 35 - 16 zlatých

Novoroční z 210 čísel, z nichž 50 domů velmi chudých

á 3 krejcaru 3 groše 8 zlatých

Suma všech příjmů 12 400 zlatých

Roku 1860 byl příjem učitelův 311 zlatých.

Roku 1860 byl příjem mládencův 140 zlatých.

Roku 1897 školní rada vydala na školu 1 091 zlatých.

V roce 1898 předseda Tomáš Souček.

V roce 1879 - 81 předseda Tomáš Mráček, v roce 1871 - 79 Jan Kašpárek.

V roce 1883 - 86 předseda Jan Šebek, v roce 1881 - 83 Tomáš Souček,

v roce 1890 - 1910 předseda Jan Mráček,

v roce 1886 - 90 předseda MUOr. Karel Grogner,

v roce 1910 - 20 předseda Ant. Bašta,

v roce 1910 - 17 předseda Václav Beran.

V roce 1839 se zde vyučovalo v jedné učebně 217 žáků, učitel měl plat 84 zlatých 50 grošů, pomocník za jídlo.

V roce 1860 ve dvou učebnách 223 žáků, učitel měl platy 311 zlatých, pomocník 140 zlatých.

Vše zapsáno na panství Štířínském, od hraběte Ervína Nostitze a od roku 1872 Ringhofférové.

Takto zapsal

Jan Kotrba

Alois Konig

farář a vikář

vzorový učitel

Školní řád

jině se upravuje chování dětí ve škole i mimo

školu při obecní pětileté škole

Kosteletci u Křížku,

přijaty v domácní učitelství poradě konané dne 17. února 1909

Školní řád

jimi se upravuje chování školních
dětí ve škole i mimo školu.

Úvod.

Končinou je první třída školství, která má vyvést
počátek a systematického chování v mládí a aby ve věku dospě-
tosti stali se řádnými občany.

Švežnost.

Učte se Bohu v úctě se jeho přikazováními.
Přijte přikazy Boží a tím prokážete svou pravou zbožnost.
Učte Boha svým modlitbou, abyste s náležitou prací, svorným a čistým,
novinovým životem.

Čestnost.

Čestnost je největší pohled. Učte svého učitele. Varujte se ne-
bezpečných, tělu škodlivých her a šelů, jako na př. házení kamením

a štěrbinami vypalovanými. Stříte se křáskami zachováte opalovací látkami zápalnými, olejnými a spicátými předměty a pod. Že broušením, mražením a petrolejem, kerosenem, benzínem a gasolinem nepřekračujte se se světlem. Nemalujte hořlavými do kováčských lamp, nebo do kóní. Nepohrávejte ohněm.

Pozorím, saním, vlakům, slovozdám, automobilům a je uskoc do se do resty.

Nezapočítejte se nebezpečím.

Pech a zbytky moce na podlahy, stěny a chodníky, nikdy nepoházejte!

Co uložte a uložte kloubové matičky a svítkem uchováte.

Koupejte se a kloubové je dovolením zotičím na místech bezpečných a dovolených.

Chcete-li zachováte zdraví bláznivého a duševního, varujte se zbláznění, kouření a pití, ležte jako jedu. Lichový sničný slovo a okupuje svou. Zdraví je zbytkem, zdraví shodlivá náročnost.

Chcete-li se ráno vyplavovat, věnujte také do plavání nebo koupání s lákou. Neplavte nikdy zbláznění a zbláznění na podlahy.

Varujte se styku s lidmi špatnými na každém místě. Nepřijímejte látky, kůži, kůži ani jiných věci po osobách, které zbláznily, neboť jsou velmi. Nacházejte se pokřivením jejich postrojem.

Bylo zbláznění, aby se sami zbláznili, neboť zbláznili.

Když jste zbláznili pravidel, školou, nebo lékařem vám daných.

Je ochrana před, zbláznění doporučení lékaři ochování.

Nacházejte látku také zdraví svých bláznivých a buďte pamětliví toho, že bylo samo po obě život bylo náhodou, kdyby vás vinou někdo zbláznil byl největšího daru zdraví.

Čistota.

Čistota je největší čistota. Počte čistoty vašeho těla, záku, zdraví.

Školenost.

Klího tovaryšstva, větrujto a pokušení ubíhejte! Klíh příklad je velmi nakačlivý. Vyhledávejte jim dobro, učerkejte společnost. Školená společnost akari vaše dobro mavy.

Jako, silenu soku vačemu nesícei, nítkač práce i potava, hlori dospěte voby snadno snáčeji, bač jsou si někteří zábrvy nám velmi nečepčiny. Nemíte choditi do kuměních i jiných zábrav pro dospěti, do vějných schůzi, nemíte býti člany spolku nebo mezi sebou spolky zadržati, noviti jakýchkoliv odanah i ba dovoleni školního sprave ičast, miki ve shodnáděni spolku, vějných schůzi nebo přívodch.

Nemí vám dovoleno konati mezi sebou peněžní škůky k jakémukoliv účelu.

Někte škůky, hčičkoliv nebo časopisy. Jim dobro knihy, lude nám, učitel. Víckli rádi vám poradí, hlori škůky a časopisy jsou vám přichodny.

Konejte vše tak, abyto nikdy a před, nikým za své zjednání nemovali se shýditi.

Milujte pravdu a jedniče. Školy dle pravdy. Nelíck nikdy! Největší nepřítelem školy je lži. Nejlepší mužové raději zemčeli, než by lži pochvalili svoje ústí a dobré jméno.

Budte upřímní a nepřetrčujte se! Učby věčnosti zjedná si jen člověk škůky slovy i skutky, je pravdy.

Šlušnost.

Šči, čisai a včkanjov zjednání naproschyle ldi učitelai.

Čtichčte se hčičtí, poučování, hlori, učitelního spóve, radáček, neboť to má jest znakom správního ducha.

Nečtichčte se povavy, vaněni, slaky, velocykly a automobily.

Nachyďte se jich a nechtějte na ně.

Máme rodinné poděky všem jim s vědomím rodičů. Kdo si
nějaké kousky přinesl se naučte. Ne štěly ještě přimě domů.

Šel odpu do školy pokračujte, jak se vám na počátku školství,
všechny naučte.

Máte-li nějaký dojem, neboť jste jim nějaké pokračování a
hlavní správu, naučte se vám ve škole. Předtím se dle toho a po-
starejte se rozlučte.

Láska k Otčimům.

Člověk a miluje své otčiny a matku svou. Může však to milovat
svým, kteří jsou skupinami rodin vatických. Chovejte se k sobě společně jako
dobří bratři a sestry!

Člověk sám nemá do práva, jenom má právo! Některým neubližuj
ke ani slovom ani skutkem.

Samotně, že někdo lidé jsou něčí bližní, jakoby má bratři
a sestry naše.

Budte dobrovolnými ke všem lidem. Nepomínejte se nikomu
pro vady tělesné nebo duševní, byť to berte a napomínat, má-li
nedostatek a p.

Namíste se nikdy!

Byť se s lidmi jiné viny a jiné národnosti!

Šetrnost k přírodě.

Nacházejte sobě i se zvířaty, zacházejte jich. Budte šetrní a krost-
livými, jeť také živí, a proto jich buďte pošelby! Nemějte. Kdo slyšel, že má
život rozličným a zvířatům, poskytuje bratři naše.

Ušetřujte si vše, co máte! Nepláchejte ptáčky, nemějte jejich vejce,
holičky a hnízda.

Ucta k cizimu majetku.

Imejte svato, cizí nejvyšší. Liché pečte si svého majetku. Vyprášení
nabe, nalazení odovzdajte majiteli, po případě křídlnému náčelní.

Jejich věci bez vědomí, voličů, nevybírájte, nestarajte, neprodávejte.

Melujte v jehně.

Něco poměry veřejné sady, cesty a přímky, hani poměry a starby ene-
čelky veřejné místa, omána po adak a plachdách, dopoukdi a nejnovom, stany
na cizím majetku, ale starajte se si spoluprány sadosti a krásného vzhle-
du obce.

Časné děti dbá o zachování a jebání veřejného majetku a nastpi, aby
jany jej zhnal.

Nasí krásná vlast proslavna jest mnohými staročestnými památka-
mi. Mějte jih v úctě a ruce jih.

Všechna zařízení k obecnému prospěchu slovíci má člověk zcela nových
mavů. Nebudete tedy najisti pořizovati porcelánových izolatori na kých
telegrafních, vodních dráti, mosti, drak, přístomích schránkách a pod.

Činosti občanské.

Mravosti a práci stavte se hodnými byti příslušný
slavného národa našeho, k němuž vřady s krásou se hladi,
jeho věc, písmi, rozhlá, obyčiji a vlasti si věte. Jemí k odhany
našich přátek.

Mějte si k zákonim, dbejte jih vřady a ruce a bud-
te vřady odstav. Jebo Klánskou cívni a králi našemu i jeho
vršenim rodi.

Láska k vlasti.

Žele, děti českých otců a českých matek, potomkové národa slavánského! Cti dopřejte, vědyšky a vědecké k tomu, se hláste! Pro vlasti české nejméně prospějte, slávou, tvorbou a váš vnitřní, pracovití a proctiví lidé.

Uctěte vždy císaře - lásku vlasti!

Právějším být a jiné blažit, leč ihot vaicho života, prosa zotokonalyste se veškovně kilemí a duševně, abyste mohli působiti blahodárně v rodině, obci, ve vlasti.

Počátek a trvání vyučovacího času.

Na zdejší škole počíná školní rok zpravidla dnem 10. září a končí dnem 15. červencem.

Vyučování dopolední počíná o 8/9 hodině, odpolední o 1 hodině.

Prádnost mái týdnem jest ve čtvrtek.

Jan Mraček
ředitel

Jan Černý,
ředitel

František Ruber,
ředitel.

Abych zakončil minulé osudy naší vesnice a jejího okolí, předkládám vám, vážení čtenáři zapsané události v pamětní knize od L.P. 1400:

Rok 1407 - 1408 - toto období se pokládá za nejkrutější zimu posledního tisíciletí. Slané moře zamrzlo tak, že lidé chodili po něm pešky mezi Německem a Dánskem.

Rok 1422 - 1423 - zpráva, že bylo možno na zamrzlých mořích jezdit saněmi z Lubecku i z Gdaňská.

Rok 1479 - nenapadl vůbec žádný sníh. V lednu již krásně rostla a zelenala se tráva. Dd 30. máje až do sv. Václava 28. září vůbec nepršelo, lidé konali procesí s prosbou o déšť. Přesto však úroda byla dobrá.

Rok 1483 - dne 6. prosince napadlo přes jeden metr sněhu, který polámal stromy a pobořil střechy domů ve štiřinském kraji.

Rok 1511 - bylo v Čechách zemětřesení.

Rok 1537 - bylo od března až do vánoc přehrozně sucho!

Rok 1538 - na sv. Ondřeje napadlo hodně sněhu, který zasypal některé lidi jdoucí na jarmark do Jílového!

Rok 1543 - dne 16. listopadu napadlo přes jeden a půl metru sněhu.

Rok 1546 - dne 2. a 3. září přiletěly do Čech kobylinky potvorné a strašlivé, co vrabec veliké, rozličných barev, majíce na hlavách hroty a každá čtyři křídla. Letěly ve velikém množství kterým zastínily i slunce svítící nad Prahou. Zde létaly po čtyři hodiny a až potom odlétly do Saska! Totéž napsáno i v Kosmové kronice České.

Rok 1563 - dne 11. března zářila na nebi kometa. Rok byl poměrně úrodný, ale v roce 1564 v našem kraji vypukl mor a mnoho lidu v okolí pomřelo.

Rok 1364 - v našem kraji vypukl mor a mnoho lidí v okolí pomřelo.

Rok 1564 - 1565 - psáno, že řeky promrzly tak, že na každém místě bylo možno jezdit po ledě s naloženými vozy již od svatého Martina až do sv. Matěje.

Rok 1589 - na svátek povýšení svatého Kříže ve 23 hodin a následující den v 6 a 7 hodin ráno ozvalo se v kraji silné zemětřesení, které způsobilo lidu i šlechtě hodně škod. Vypukl hlad, neboť uhodilo velké sucho.

Rok 1606 - uvádí se sucho, hlad, mor.

Rok 1607 - v začátku máje přišla v noci průtrž mračen a veliká povodeň.

Rok 1628 - táhla přes náš kraj vojska. Dne 30. máje přišla odpoledne veliká vichřice a hrozná bouře. Toho roku prodával se krmný vůl za 24 zlaté groše (1 zlatý měl 60 grejcarů, kopa 70 grejcarů). Tele bylo za 90 grejcarů, jehně za 24 grejcarů, husa či kapoun za 15 grejcarů, slepice za 3 grejcarů, kopa vajec 12 grejcarů. Libra hovězího masa (půl kilogramu) za 3 grejcarů, pinta piva za 5 grejcarů, korec pšenice za 80 grejcarů, korec hrachu za 78 grejcarů.

Die h. Liebschera před 1898

„ Letopisy obce

Kostelce u Křižkú ”

od r. 1923.

Tato pamětní kniha obnáší
240 (dvě stě čtyřicet stránek) ”

V Kostelci u Křižkú
dne 6. ledna 1923.

Jan Konec
obecní starosta,
l. o. obecní kronikář.

Dne 6. ledna r. 1923 byl jsem ja,
Antonin Janhovec, krejci a hudeb-
ník povoláni svého zvolen obecnim
rastupitelstvem radejsi obce letopiscem
a prijmuu delo volice dileritou a
cebnou pro mne funkci co prveho
kronikare v obci radejsi, mam tu
nejlepsi vili, risti se dle predpisu,
mam kronikarim obecnim daných
zakonom republiky ceskoslovenske, se
dne 30. ledna 1920. c. 80. St. zak. a nar.,
v techto zapisoch podati, se sily
moje staci, vinnij a pravdivij obraz
vivoty nasi mile obce, kterasto jest
moji obci rodnou. Narodil jsem
rde dne 15. srpna r. 1885. Uvohodil
jsem rde obcou, pitelnicni skole a
pro te vyucil se u obce svého rodnostu.
Cele své mladi provil jsem v obci radejsi,
nomohy pro nemoo z domova se veda-
liti, tak se mel jsem puleitost ocenati
vichny postupne udalosti v obci
radejsi jeste z dobe predvalonve, kdy
obce tato byla jeste soucastkou s.p.
svatou byvale celkove obce Křivina.

Na žádost osadního zastupitelstva v Kosteletce u Křižkvi, za tehdyšeho starosty p. Frant. Divišáčka byla svolána byla místní obec Slivín na dvě obce a to: Slivín a Kostelec u Křižkvi, únosem ministerstva vnitřka ze dne 10. prosince 1931, čís. 33.997. (viz výše zmíněnou knihu obce. zastupitelstva z r. 1922.) Ku vedení správy obce dosazení byli do obou obcí pěti členy občanské správní komise a to pro Slivín: pp. Páně Čelostin, Máček Jan, Folt Frant., Tichý Karel, Boček Jan. Pro Kostelec u Křižkvi: pp. Libert Josef, Polanecký Alois, Rubes Frant. a Kaspárek Josef, kterýmto předsedou byl jmenován pan Jan, tzn. Jan Kovec, jako bývalý a poslední starosta celkové obce Slivína. Tito nahore uvedení provedli likvidaci, t. j. rozdělení jmění a dluhů obce Slivína a usadili v obcích nejprve do provedení voleb obce. zastupitelstva a to do dne 15. října r. 1932.

Ulivem protestu, podaného proti volbám p. Josefem Kaspárkem u spolč., byla prva schůze nového a to prvého zastupitelstva obce rozložena

od dne 6. ledna r. 1923.
Starostou obce Kodelce u Křižkvi
labele nové ulovičné, byl jsem zvolen
opět já a jiní obecní správní komisi
upravení usnesení a jímá, by, ralořona
byla přeana obecní malicka, obcami,
počal jsem ihned prováděti.

Obce Kodelce u Křižkvi skládá se osady
laha samého jména a osady Děčky,
kteráto čítá 14. popisných čísel.

Osady Kodelce u Kři. má l.č. 54 a 55.

Celkový počet obyvatel dle sčítání
obc. malicky jest l.č. 457. —

Obce naše polohou svou má polohu
Čechomoravské vysočiny vyhledávaj,
sousedí se křemi kalasky a to:
Juličským, Teplinským a Pohorským.
Z nejvyšším bodu l. j. 428 m n. hl. m.
stojí kostel sv. Martina, jehož původní
ralořoni klade se do první poloviny
XI. století. Vě ~~XII~~^{XIII} století uvádí se jako
jánní. Po levé straně nádvoří při
silnici okresní jest l.č. jednoprahová
budova, v níž umístěna jest fara
a škola, l.č. 1. č. 1. před křtíni. Správcem
školy jest p. řídící nádel Frant. Pukos,
od r. 1890 až po dnes, r. 1923.

V obci zdejší jest poplužní dvůr
páni Ringhoffeni a Kamenice, který
byl po rušení starého dvora vedle
jary nově vybudován so moderní
hospodářská stavba blíž. Březen
r. 1909. Kni jest pronajat nájemci
p. Jos. Fickovi. Již niti této novostavby
byla přeložena bývalá spojovací cesta
mezi Kamenice nře ku Kosteletci a
vystavena v okresní silnici toho
samého roku.

Obec máše poštovni a telegrafni úřad
nomy a jest přičleněn k poštov. a telegr.
úřadu v Kamenici u Štvančic, t. o.
se sídlem nř Křiš Hospodě.

Obec máše k nejbližší nádražní stanici
ve Štvančicích spojeng byl so dopravním
prostředkem poštov. a Kamenice, peredějí
jak dostavnikem a Jilovského, so soukro-
mým podnikem p. Emamely Věselého.

Tento dostavnik v počátku války vrátově
zanikl a r. 1919 utvořeno poštovni
autobusové spojení Kamenice u Štvančic
a Štvančice nádraží. Současně Kame-
nice poštov. úřad autobus Prahy - Kádok.
Tato doprava, ač pro drahotu a preri málo
používána, udržely se až do doby dnešní.

V době rdejší stavební ruch před válkou světovou nebyl žádný, neb obyvatelstvo ani my nepatrnou menšinu ješ nemaje. Dne, dočnicov pracuje ponejvíce při dvoře rdejším i dovoči řen, jak při loonim hospodářství. Jeť rde 22 dočniců ru měšťanův, v měšťaně "Čechy" v Kamence. Obchodník jeť rde, jeť on fr. Jaroslav Dosta. Křivostníci: tři hostinosti, 12 krejčí tři obruči, kapelník, hudy a dva kováři s jedním kobáronem. V době před světovou válkou, kdy obec rdejší jeť byla součástíou místní obce Štřina, jeť rde ruch společenstvý nepalný dle měšmalosti. Politický v jednotlicích slovákách pracoval se málo a takřka potají za lehdejší vlády rakouské. Kulturně pracoval rde někdeik jednotliců, ale školní lidová knihovna navštřova, to málo jednotliců, i dočnická knihovna, která rde lehdy byla, měla málo přínivů a téměř byla neznamy. Divadelní dočnický ochotnický kroužek rdejší křej rde stival, vřijel malou činnost a hlavní příčinou toho bylo, že jeť pronásledován a i pokutován úřady politickými. Když jednou se dlouhý

čas nějaké přednášky bylo
minuto podívat a uspořádat,
tu tu konci sklídili pořadatelé
lehlo novdek a ústky.

Žde mohu budit, se jedine re
věci náboženských byla rde
lehly skorem jednotnost a lid
při své práci byl nábožensky
dobře založený, a zase jen má
malé výjimky. Vlivem tohoto úkazu
a hlavně vlivem školy rdejší, občanské
rdejší bylo lehdy, přesně mrazic.

V tomto čase pokračovala válka světová.
Okové rodin, synové i bratři odbrali
se na ročkas vyhlásek mobilisačních
do války této, nemajice ani poréšic
přičině vznikem této. Doufali v merna.
Lodi své, se válka nepohvá dlouho.
Rád nesel nikdo a musil jiti!
My, kteří doma zůstali loučili jsme
se se svými přibuznými a snámi
s těžkým srdcem a volali jsme:
"Na shledanou." Tenkrát nevěděli
jame co musí Oni proěti a co mi
pročijom, nož se opět sa čtyři roky
shledáme a nebo se Oni nás a mi
je již více nikdy nevidíme!

Všer války
vítězí my
ažá lože
místní

Vě městech byla bída plá'. Na venkově
bezpečnosti bylo ale a to následkem
rekvizic, které ve prospěch vojáka a
ve prospěch měšťáka lidu byly
po venkově provedeny. Tehdy ale
dle místních ~~zpráv~~ zpráv vojáka
ani lidu neměli ve válce to, co
v předpisích bylo jim určováno a
s rovnými potřebami dělali se
přímo alocinné manipulace a
podvody. Právě tak tomu bylo
s námi, kteří odkácáni jsme
byli na tak zvané odberní
aprovizační lístky doma. Tento
lístkem říkalo se chlebočky, cukřenky
a t. d. Samé „enky“ ale v pravém
slova smyslu byli to „hladenky“
Kdo tím byl vinen, se občanstvo
nedostávalo to, co mu patřilo?
Kajisté ne křesťanská láska
mám a hlavně nemajetným
hlásána, ale bylo tím vinné pokynce
„bí a faleš se abodejstřím tehdejší“
sich moonijoh. Koda se při vypo-
mínce na tehdejší tvrdé časy
připravené lidu lidmi, kteří o sobě
tvrdili se jsou přísně nábožensky

saloni v křesťanské lásce
vyhovani o nich se fymmy
ve školách apřivali, nedá se
klidně mrasovali, nenechá se
krasopisně psáti, neb ruka se
šese, srdce rústava obáti!
Válku svátou jsme přešli
mnozí, doúda iit, ale následky
léto? Mnohde nenáist, nemoc,
mravní škata a bída všeobecná.
Jednotlivé oprávnění dívody
k nenáisti vyposílávali, přičiny
a případy nemoci poválečných
vyřisovali a na věcku mravní
škátu ukázali, nestáči kmily
pamětní pojmenuti a brvalo by
mnoho času toto perem vrčniti.
Kong kronikáři dle předpisu jsme
daných při osobně pronáseli úsudky
o věcech a událostech zapisovaní:ch,
v tomto však případě doufám a
mim sa to, že v pera poctivého
letopisce musí vyjiti následující věta:
„Inať se každý poctivý člověk ve svém
okoli, by nebylo více jirkékotiv války,
by nebylo více slavění pomníků za újm
a nezvěstným vojínům“